

Եւ թէ հաշտիս դու ընդ նմին,
Մենք կ'ուրանամք զէջմիածին.
Զքեզ կու ձգեմք վրայ երեսի,
Կ'առնեմք նման Նիկօլայի:

Սարսափահար եղած այս սպառնալիքներէն «Երկչոտ հոգի» նուիրակը, միւսանդամ «հրաման արար տունս ամենին — թէ մի ոք ընդ նա խօսեսցին»:

Վերջին փորձն ըրաւ Նիկոլ: Իւր փեսան էր Յակոբչայի որդին Պր. Սահակն, որուն համար կ'ըսուի թէ «էր խիստ երկիւղած եւ անուանի — շինող վանացըն Սուրբ Խաչի»: Զասիկա միջնորդ ուղարկեց եպիսկոպոսը Նուիրակին, խոստանալով անոր միջոցաւ տալ յանուն Էջմիածնի 500 դուռուչ եւ այլ խաչեր եւ սկիհներ, եթէ յանձն առնէ հաշտարար հանդիսանալ իր եւ ժողովրդեան մէջ: Բայց տէր Խաչատուր «չըմբռնեց» վէճին առած հատու ընթացքը. չլսեց նաեւ քաղաքապետին եւ Պլէյքի մեծ Տիկնոջ ազաչանքը, որոնք կը խնդրէին իրմէ թէ «Թող զյանցանս իբր ճահիլին»: Նա յամառեցաւ. ինչպէս Սիմէոն կը գրէ. «ինստ արաւ ի յիւր մըտին»:

Փոխանակ չքմեղելու «ճահիլին» յանցանքները.

Դարձեալ հրաման եհան կրկին,
Որ ամէնք զան վըկայ լինին,
Քաղաքացիք եւ ղըրսեցին,
Ասեն դամէն փլաս Նիկօլին: